

Sygn. akt IV Ka 101/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r.

sprawy **A. M.**

syna S. i Z. z domu Ś.

urodzonego (...) w K.

obwinionego z art. 94 § 1 kw i art. 95 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 17 grudnia 2015 r. sygnatura akt II W 1455/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 50 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 101/16

UZASADNIENIE

Wobec A. M. skierowany został do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

I. w dniu 19 sierpnia 2014r. w B. przy ul. (...) kierował pojazdem marki C. nr rej. (...) po drodze publicznej nie mając do tego wymaganych uprawnień

tj. wykroczenia z art. 94§1 kw

II. w tym samym miejscu i czasie co w pkt. I nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego i ubezpieczenia OC w/w pojazdu

tj. wykroczenia z art. 95 kw

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 roku (sygnatura akt II W 1455/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. A. M. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku stanowiących wykroczenie z art. 94§1kw i art. 95kw i za czyny te na podstawie art. 94§1kw w zw. z art. 9 §1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu wyczerpania przez obwinionego znamion ustawowych zarzucanych mu występów, powstały w konsekwencji naruszenia prawa procesowego – zasady swobodnej oceny dowodów oraz w szczególności art. 39 kpw poprzez pominięcie wniosku dowodowego obwinionego – w postaci zapisu monitoringu oraz odstąpienie od jego przeprowadzenia z urzędu mimo jego istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zaś z ostrożności o dopuszczenie dowody z zapisu monitoringu miejskiego miejsca zdarzenia w krytycznej dacie na okoliczność linii obrony obwinionego.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego sąd rejonowy nie popełnił zarzucanych w apelacji uchybień. Analiza trybu procedowania sądu I instancji pozwala na stwierdzenie, iż sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe oraz poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparte zostały na wnikliwej i rzetelnej analizie oraz swobodnej ocenie zgromadzonych dowodów jak i ujawnionych na rozprawie okoliczności. Ocena ta jest obiektywna oraz zgodna tak z zasadami wiedzy jak również doświadczenia życiowego i niewątpliwie spełnia wymogi art. 7 kpk.

Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku niezbędne jest wykazanie przez skarżącego konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich miał dopuścić się sąd rozpoznający sprawę w świetle zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, autor apelacji natomiast nie przedstawił merytorycznych argumentów mogących podważyć dokonane w sprawie ustalenia oraz przeprowadzoną przez sąd ocenę dowodów.

Przedstawione przez M. T. zeznania zasadnie uznane zostały za wiarygodne. W swojej relacji świadek opisał okoliczności zaistniałego wówczas zdarzenia wskazując przy tym m.in. na przyczynę podjętej wówczas interwencji. Starając się zdeprecjonować wartość zeznań wymienionego świadka w toku prowadzonego postępowania obwiniony zdawał się sugerować, iż przeprowadzona w dniu zdarzenia kontrola miała charakter działania pod wpływem emocji a wymieniony funkcjonariusz jest negatywnie nastawiony do obwinionego, co było powodem interwencji. Zwrócić w tym miejscu jednakże należy uwagę, iż wypowiedzi M. T. odnoszące się do sygnalizowanej powyżej kwestii, a mianowicie przyczyn interwencji nie są odosobnione, złożone bowiem w powyższym zakresie zeznania M. T. korespondują z relacją przedstawioną przez świadka M. K.. Tenże poruszając się samochodem służbowym, w którym to pojeździe przebywał wówczas także M. T. zaobserwował obwinionego A. M. jako kierującego samochodem osobowym - co miało miejsce wówczas gdy wskazany pojazd wymijał samochód służbowy prowadzony przez świadka M. T.. Zważyć przy tym należy, iż jak ustalono A. M. nie posiadał wówczas uprawnień do kierowania pojazdami i niewątpliwie poruszał się drogą publiczną. W czasie przeprowadzonej interwencji stwierdzono nadto, iż obwiniony A. M. nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, a mianowicie dowodu rejestracyjnego i ubezpieczenia OC pojazdu marki C. nr rej. (...), co leży w zakresie obowiązków kierującego pojazdem i jest sankcjonowane.

W toku prowadzonego postępowania przeprowadzono ponadto dowód z zeznań K. M. oraz funkcjonariuszy policji J. L. i M. T. (1), zauważyć jednakże należy, iż osoby te nie były bezpośrednimi świadkami wykroczenia – a J. L. i M. T. (1) zjawili się wówczas gdy funkcjonariusz M.T.rozmawiał z obwinionym A. M..

Za niezasadne uznać ponadto należy wyrażone w apelacji stanowisko o naruszeniu przez sąd orzekający art. 39 kpw poprzez pominięcie wniosku dowodowego obwinionego – w postaci zapisu monitoringu oraz odstąpienia od przeprowadzenia z urzędu tego dowodu. Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy godzi się w tym miejscu zauważyć, iż stosownie do treści art. 39 § 2 kpw do wniosku dowodowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 169 i 170 Kodeksu postępowania karnego, a przy przeprowadzaniu dowodu także art. 171-173 Kodeksu postępowania karnego. Składając wniosek dowodowy należy zatem wskazać oznaczenie dowodu oraz okoliczności, które mają być udowodnione.

Jak wynika natomiast z zapisu przebiegu rozprawy z dnia 17 grudnia 2015 roku obwiniony formalnie takiego wniosku dowodowego nie złożył, przedstawiając na rozprawie ogólne uwagi odnośnie braku zapisu monitoringu, w swoje wypowiedzi m.in. podając przy tym „czy jest jakieś nagranie z monitoringu, coś takiego?” na pytanie zaś sądu czy pan wnosi o ustalenie czy jest monitoring miejski? obwiniony stwierdził przy tym m.in., iż „nie wnoszę, to nie jest mój interes, żeby pomagać tej stronie, która w sposób no dziwny, dziwny nie wiem co powoduje tym panem, który mnie tu sprowadził, który sprowadził nas wszystkich w to miejsce, nie wiem ja tylko pytam czy są jakieś dowody.....” , a ponadto na pytanie sądu - czy w takim razie czy składa pan wnioski dowodowe – stwierdzając , iż „nie składam żadnych wniosków dowodowych.”. Analizując złożone przez obwinionego wypowiedzi w kontekście końcowej fazy postępowania w jakiej zostały złożone, nie budzi wątpliwości, iż oświadczenia te oznaczały zgodę na taki zakres materiału dowodowego, który miał posłużyć do wyrokowania.

Nadmienić ponadto także należy, iż wobec obwinionego A. M. skierowano do sądu rejonowego wnioski o ukaranie o czyny z art. 94 §1 kw i art. 95 kw zaś zapis z nagrania monitoringu obrazować może tryb przeprowadzenia podjętej wówczas interwencji, co wyeksponowano odnosząc się do wniosku dowodowego sformułowanego w apelacji. Nie jest rzeczą sądu odwoławczego podejmowanie inicjatywy dowodowej zmierzającej do ustalenia zapisów monitoringu miejskiego z wszystkich kamer funkcjonujących w dniu zdarzenia.

Z tych też względów orzeczono jak w wyroku (art.437 § 1 kpk w zw. z art.109§2 kpw)

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 636§ 1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 118, poz. 1269) oraz art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.).